כָּל הַפְּסוּלִין פֶּרֶק שְׁלִישִׁי זְבָחִים לה.

אַף אֲנִי לֹא אָמַרְתִּי. שֶׁיִּסָּסֵף מֵלָּא בְּנִתְקַבֵּל בִּכְלִי: וְהוּא גּוּפֵיהּ. רַבִּי יְהוּדָה: מִנָּא יָדַע. שֶׁנִּתְקַבֵּל בִּכְלִי: זְרִיזִין הֵן. וּמִקַּבְּלֵי לְכוּלָּהוּ: הַיָּיא. מֵהֵיכָה: בְּאַזְהָרָה. תַּמְצֵיתָה לְאוֹן כְּתִיבֵי בְּדָם, חַד לְדַם הַתַּמְצִית, כְּדִלְמֵרְנִין בִּכְרִיתוֹת כ״ב, [כריתות כב. פסחים סה. בְּכ״ר (דף ה׳):] ר׳ יְהוּדָה אוֹמֵר בְּהִכָּרֵת. תֶּסֶם יָלִיף טַעְמָא: אֵין דָּם מְבַטֵּל דָּם. דְּמִינָּא לְרַבִּי יְהוּדָה לָא בְּטֵיל, וּלְקַמָּן תְּנַן לָהּ בְּפֶרֶק כָּל הַזְּבָחִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ (דף עח.) לָמָּה פּוֹקְקִין אֶת הָעֲזָרָה. עַרְבֵי פְּסָחִים שֶׁגַּם יֵלְאוּ הַדָּמִים דֶּרֶךְ סַמָּה[ד] לְנַחַל קִדְרוֹן: וְהָא קָא חָזֵי חֲצִיצָה. בֵּין רַגְלֵיכֶם לְרַקָּפָה, וּתְנַן (לעיל דף עו׳:) עוֹמֵד עַל גַּבֵּי כֵלִים כו׳ פָּסוּל: הָיוּ בְּגָדָיו מְטוּשְׁטָשִׁין. לְעֵיל בְּפֶרֶק שֵׁנִי תְּנַיָּא לָהּ: בְּהוֹלֶכֶת אֲבָרִים לַכֶּבֶשׁ. הָא דְּקָתָנֵי שֶׁגַּם הוּא לְגַבֵּי מַחֲרַן כו׳, בְּהוֹלֶכֶת אֲבָרִים קָאָמַר. וּלְקַמָּן פָּרִיךְ ״וּבְהוֹלֶכֶת דָּם הֵיכִי חָזֵי״: אֵאיצְטְבֵי. מִיצְטַבְּרוֹת גְּבוֹהִין הָיוּ שָׁם, בְּגִין אֲבָנִים, וְאֵינָן מוֹזְלִין, דְּמִן הָרַקָּפָה הֵן: מתני׳ לֶאֱכוֹל דָּבָר שֶׁאֵין דַּרְכּוֹ לֶאֱכוֹל. חוּץ לִמְקוֹמוֹ אוֹ חוּץ לִזְמַנּוֹ: בֵּיפֶה. מִפְּרָשׁ בְּהָעוֹר וְהָרוֹטֵב (מוּלִין דף קכ.) תַּבְלִין וְדַקְדֵּקָת הַבָּשָׂר הַשּׁוֹלֶקֶת בְּשׁוּלֵי קְדֵרָה: אֶלָּל. גִּיד הַגַּוְּתֹר, שֶׁהוּא קָשֶׁה וְאֵין רְאוּי לַאֲכִילָה: וְאֵין הַיְּיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגּוּל. אִם הָיָה הַזֶּבַח פִּגּוּל, שֶׁמִּישֵׁב עַל בְּשָׂרוֹ אוֹ עַל אֵימוּרָיו חוּץ לִזְמַנּוֹ וְנִתְפַּגֵּל, דְּאוֹכֵל מִמֵּלֵּא פָּעוּר: וְטָמֵא. אִם אָכַל בְּטוּמְאַת הַגּוּף מִאֲכָלָה בְּזֶבַח כָּשֵׁר: אֶת הַמּוּקְדָּשִׁין. כָּל הֵיכָא דְּנִקְטִינָן דְּאִי לִישְׁנָא מְיַירֵי בְּנִקְטוֹת: לֶאֱכוֹל שְׁלִיל. שֶׁבְּמֵעָיָיו: לֹא פִּיגֵּל. אֶת הַזֶּבַח, דְּלָאו גּוּפֵיהּ דְּזִבְחָא הוּא: חֵלֶב הַמּוּקְדָּשִׁין. אֶלָּא בְּזֶבַח כָּשֵׁר: אֵין הַיְּיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגּוּל. אִם פִּיגֵּל בְּזֶבַח וְאָכַל מֵאֲכָלָה, לָא מִיתַּיֵּיב כָּרֵת, דְּלָאו זִבְחָא הוּא: גמ׳ פִּיגֵּל בְּזֶבַח. שֶׁחָטוֹ עַל מְנָת לֶאֱכוֹל אוֹ לְהַקְטִיר חוּץ לִזְמַנּוֹ: נִתְפַּגֵּל הַשְּׁלִיל. שֶׁאִם אָכַל מֵאֲכָלָה שְׁלִיל מַיְיב: בַּשְּׁלִיל. שֶׁשֶּׁחָטוֹ אֶת הַזֶּבַח עַל מְנָת לֶאֱכוֹל מִן הַשְּׁלִיל חוּץ לִזְמַנּוֹ: לֹא נִתְפַּגֵּל הַזֶּבַח. קָסָבַר רַבִּי אֶלְעָזָר שְׁלִיל גּוּפֵיהּ דְּזִבְחָא הָוֵי, דְּעוּבָּר יֶרֶךְ אִמּוֹ הוּא[ב], וּמִיהוּ אֵין מַחֲשַׁבְתּוֹ מְפַגֶּלֶת הַזֶּבַח, דְּדָבָר שֶׁאֵין דַּרְכּוֹ לֶאֱכוֹל הוּא, דְּרוּבָּא דְּאִינְשֵׁי לָא אָכְלֵי לֵיהּ; וּשְׁלִיל עַצְמוֹ (ו) לֹא נִתְפַּגֵּל, מִדְּקָתָנֵי מַתְנִיתִין ״לֶאֱכוֹל שְׁלִיל אוֹ שֶׁלֵּא בְּחוּץ לֹא פִּיגֵּל. אָכַל חֵלֶב מוּקְדָּשִׁין כּוּבִיצֵּי תּוֹרִין אֵין הַיְּיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגּוּל וְנוֹתָר וְטָמֵא. גמ׳ אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּיגֵּל בַּזֶּבַח נִתְפַּגֵּל הַשְּׁלִיל, בַּשְּׁלִיל לֹא נִתְפַּגֵּל הַזֶּבַח: פִּיגֵּל בְּאָלֶל נִתְפַּגְּלָה מוּרְאָה לֹא נִתְפַּגֵּל אָלֶל: פִּיגֵּל בְּאֵימוּרִין נִתְפַּגְּלוּ פָּרִים, בְּפָרִים לֹא נִתְפַּגְּלוּ אֵימוּרִים. לֵימָא מִסַּיֵּיע לֵיהּ: וְשָׁנִיּוֹת שֶׁאִם חִישֵׁב בַּאֲכִילַת פָּרִים וּבִשְׂרֵיפָתָן לֹא עָשָׂה וְלֹא כְּלוּם; מַאי לָאו הָא חִישֵׁב בְּאֵימוּרִים נִתְפַּגְּלוּ פָּרִים. לָא, אֵין דָּם מְבַטֵּל דָּם. וְדַם הַתַּמְצִית זָרִיק לֵיהּ לְשֵׁם מִיס, כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּפֶרֶק הַמַּעֲרוֹסוֹת (נִקְמָן דף עז.) דְּאִית לֵיהּ רוּחָן. אִי נַמִּי, סָבַר לָהּ כְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּאִית לֵיהּ בְּדַם הַתַּמְצִית כְּשֵׁר׳:

וְהָתַנְיָא מִדּוֹ׳ בְּמִדָּתוֹ. הַךְ פִּירְכָּא אַלֵּיבָּא דְּמִמ״ד אַתְּנוּ מִינָּהּ גֵּיז׳, לְעֵיל בְּפֶרֶק שֵׁנִי (דף יח.):

פִּיגֵּל בְּזֶבַח נִתְפַּגֵּל שְׁלִיל. כֵּיוָן דְּאִיכָּא מִינֵּי דְּאָכְלֵי לֵיהּ חַיֵּיב כָּרֵת, דַּיְּרֵךְ אִמּוֹ הוּא[ד] כו׳, כָּךְ פִּיגֵּל בַּקּוּמְבְּרֵס. וּכְעֵנְיָן זֶה[ד] גַּבֵּי מוּרְאָה, דְּלָא חָזֵיָא לַאֲכִילָה דְּפִיגֵּל בְּעָלְמָא הִיא, הִלְכָּךְ מַחֲשָׁבָה דִּידָהּ לָא מִיפַּגְּלָא; וּמִיהוּ הֵיכָא דִּנְתִפַּגֵּל הָעוֹף ע״י דָּבָר אַחֵר, כֵּיוָן דְּאִיכָּא אִינְשֵׁי דְּאָכְלֵי לֵיהּ חַיֵּיב עָלָיו כָּרֵת. וְאֶם הַדָּם הַנִּפְסָל[ד] וְאֵין בָּהּ לֹא אֲכִילַת אָדָם, וְהַיְינוּ טַעְמָא דְּ׳מִשֵּׁב בְּפָרִים לֹא נִתְפַּגְּלוּ אֵימוּרִים׳; אֲבָל בְּשְׁלִיל לֹא אָכְלֵי לֵיהּ אֲדָם, דְּאִמּוֹ גּוּפֵיהּ לוֹמֵר כָּךְ, דְּאִמּוֹ״ג דִּפְרָיָא כֵּילַד עַל מַעֲרִימִין (תְּמוּרָה דף כה:) גַּבֵּי ״שׁוֹחֵט אֶת הַחַטָּאת וְנִמְצָא בָּהּ בֵּן לְרַבָּעָה חַי׳ תְּנֵי חֲדָא ״אֲכָל כָּל אָדָם וּבְכָל מָקוֹם וְלָעוֹלָם״, וְא״כ הָיְיתִי יָכוֹל לוֹמַר דְּהַיְינוּ טַעְמָא דְּלָא פָּסְלָא בֵּיהּ מִחֲשָׁבָה, מִשּׁוּם גּוּפֵיהּ דְּזִבְחָא הוּא, תָּבֵל עַל בְּרָכָךְ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר חִדְרָא לֵיהּ דְּגוּפֵיהּ הוּא, דְּקָא אָמַר ״פִּיגֵּל בַּזֶּבַח נִתְפַּגֵּל שְׁלִיל״, וְקַבַּר לָהּ אָמַר כְּמִילְּדָהּ שֶׁיָּבוּ הָיָה אֲכִילַת מִן הָעוֹר וּמִן הָרוֹטֶב וּמִן הַקִּיפָּה, וּמִן הָאָלֶל[ד] וּמִן הָעֲצָמוֹת וּמִן הַגִּידִין, וּמִן הַקְּרָנַיִם וּמִן הַטְּלָפַיִם, חוּץ לִזְמַנּוֹ וְחוּץ לִמְקוֹמוֹ, כָּשֵׁר; ״וְאֵין הַיְּיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגּוּל וְנוֹתָר וְטָמֵא. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַמּוּקְדָּשִׁין בְּלֶאֱכוֹל שְׁלִיל אוֹ שֶׁלֵּא בְּחוּץ״, לֹא פִּיגֵּל. הַמּוֹלֵק אֶת הַתּוֹרִין[ד] לֶאֱכוֹל בֵּיצִיהֶן בְּחוּץ, לֹא פִּיגֵּל. חֵלֶב מוּקְדָּשִׁין כּוּבִיצֵּי תּוֹרִין אֵין הַיְּיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּיגּוּל וְנוֹתָר וְטָמֵא: גמ׳ אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּיגֵּל בַּזֶּבַח נִתְפַּגֵּל הַשְּׁלִיל, בַּשְּׁלִיל לֹא נִתְפַּגֵּל הַזֶּבַח: פִּיגֵּל בְּאָלֶל נִתְפַּגְּלָה מוּרְאָה, בְּמוּרְאָה לֹא נִתְפַּגֵּל אָלֶל: פִּיגֵּל בְּאֵימוּרִין נִתְפַּגְּלוּ פָּרִים, בְּפָרִים לֹא נִתְפַּגְּלוּ אֵימוּרִים. לֵימָא מִסַּיֵּיע לֵיהּ. וְשָׁנִיּוֹת שֶׁאִם חִישֵׁב בַּאֲכִילַת פָּרִים וּבִשְׂרֵיפָתָן לֹא עָשָׂה וְלֹא כְּלוּם; מַאי לָאו הָא חִישֵׁב בְּאֵימוּרִים נִתְפַּגְּלוּ פָּרִים. לָא, הָא שְׁרֵיפָה נַמִּי לָא, דְּמִמַּשֶּׁבֶת אֲכִילָה מִזְבֵּחַ קָפִיד רַחֲמָנָא, אֲבָל שְׁרֵיפָה לָא מְיַיתְרָא כַּכְּבָד לְשׁוֹן אֲכִילָה הוּא. וְאִע״ג דְּתָנֵי ״חִישֵׁב שֶׁאוֹכְלוֹ לְמָחָר״ [ד], הָנֵי מִילֵּי דְּחִישֵׁב בְּלְשׁוֹן אֲכִילָה, כִּדְאוֹקִימְנָא הָכָא. כָּךְ פִּירֵשׁ בַּקּוּמְבְּרֵס. וּבְמָקוֹם אַחֵר, דְּלְעֵיל מַיְיתֵי בְּמִידֵּי דְּרָאוּי לַאֲכִילָה אֲדָם וּמִתְּחַשֵּׁב שֶׁאוֹכְלוֹהוּ הָאֵשׁ, אֲבָל הַאי פִּיגּוּל, לְהָבִיא לֹא אֲכִילַת אָדָם וְלֹא מִזְבֵּחַ:

וש״מ

מסורת הש״ס עם הוספות

א) [שבת דף כ. וש״נ], [תוספתא פ״ב דכריתות הל׳ יב פסחים סה. תוליון עד: כריתות ד:] עי׳ משנה כריתות כ:, [כריתות כב. פסחים סה. כ״ע], ד) [לקמן לו. עח. עט. פסחים סה: מנחות כב. תוליון עד: פז: נדה עח:], ה) [פסחים סה:] תוספתא דפסחים פ״ד ה״י, ו) מנחות כח. שבת קכ: פסחים סה: [תוספתא מקוואות פ״ו ה״א], ז) פסחים סה: לעיל יח., ח) יומא כג:, ט) יומא כז. לעיל ד. וש״נ, י) לעיל כח. לא: עי׳ משנה מנחות יז., כ) [לעיל כט: לקמן סה. מנחות יב: יז.], ל) עי׳ תוס׳ מעילה ז. ד״ה אמר, מ) עי׳ תוס׳ לקמן ע״ב ד״ה לאכול, נ) [לקמן קד:], ס) עי׳ תמורה כה., ע) לא., פ) [לקמן עח.], צ) פי״ב הט״ו.

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה לא נתפגל וכו׳ ושליל עצמו נמי לא: (ב) ד״ה מאי לאו וכו׳ כי אוכמיהו באכילת:

גליון הש״ם

תוס׳ ד״ה פיגל בזבח וכו׳ וע״כ שייך נותר בשליל. קשה לי הא לדעת קתני בכריתות דשמעתין ואין חייבים עליהם משום נותר ובכרמב״ם פסק דחייב משום נותר. ומצאתי במרכבת המשנה דתירץ דסבירא ליה לרמב״ם דמה דאמר דאמר רבא אף תנן נמי מגיגא וכו׳ הא שליל ושליא חייבים. ה״ה לחייב משום נותר ומעתה. ומוכח דמתני׳ פליג אברייתא. אבל תוס׳ בשמעתין ד״ה הא שליל לא פ״כ. גם אם נימא כך למאי הוקרן לתמוך בריש״א דמ״כ הא ״ל דהך בריש״א סברה כתנאי ובריש״א דטוגיין דאין חייבים משום נותר. וגם פשעת דדברי תוס׳ דל״ל לומר כלל דליכא חיוב נותר. ולא הזכירו כלל מבריש״א דטוגיין וש״ע:

תורה אור השלם

א) כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בַּדָּם הִוא וַאֲנִי נְתַתִּיו לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בַּנֶּפֶשׁ יְכַפֵּר׃ [ויקרא יז, א]

ב) וְלָבָשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ [ויקרא ו, ג]

ג) וְהַקְּרֵב וְהַכֹּהֲנִים יַזְרִיקוּ בָּמִים וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ׃ [ויקרא א, יג]

הגהות וציונים

(ד) זריזין הן אי זריזין הן אשתפוכי נמי לא משתפיך אגב דזריזין עבדין הייא (ש״מ): ב) [צ״ל כי הדם הוא בנפש יכפר (ויקרא יז)] (גליון, ש״מ): ג) [צ״ל דתניא] (גליון): ד) [צ״ל ותניא] (גליון): ה) התורן בפנים לאכול (ש״מ): ו) גירסאות אחרות עי׳ בהשלמות: ז) האמה (ש״מ): ח) דאמר יש מתפגל (שמב״ץ): ט) על מזבח החיצון כשלמים (ש״מ): י) צ״ל ״נמי לא מהניא בהו דאמחשבת״. צ״ק (גליון): כ) קאמרי (שמב״ץ): ל) ואא״ת דרי״מא דעביד להו ע״י אבנט ור״ל הך כו׳ (ש״מ) מ) צ״ל ״הוא ומיהו אין מחשבתו מפגלת הזבח דדבר שאין דרכו לאכול הוא כך פי״ר כו׳. צ״ק (גליון). וכעי״ז בש״מ: נ) פירש (ש״מ): ס) דמוראה לבית הדשן אזלא (ש״מ): ע) כהונה ואינה נאכלת אלא ליום ולילה (ש״מ): פ) כאן לפרש הטעם דפיגל בשליל לא נתפגל הזבח משום (ש״מ): צ) אמרינן (ש״מ): ק) [צ״ל ובהוהא] (גליון): ל) אש למחר דהוי פיגול הני מילי (ש״מ):

עין משפט נר מצוה

כו א מיי׳ פ״ו מהלכות מעלה אסורות הלכה ד:
כז ב מיי׳ פ״ב מהלכות מקוואות הלכה ג סמג לאוין קיח טוש״ע י״ד סימן קלח סעיף טו:
כח ג מיי׳ פ״מ מהלכות כלי המקדש הלכה ד:
כט ד מיי׳ פי״ד מהלכות פסה״מ הלכה מ:
ל ה ו מיי׳ שם הלכה י:
לא ז מיי׳ שם הלכה ז:
לב ח מיי׳ פי״מ מהלכות פסה״מ הלכה כב:
לג ט י מיי׳ פי״ד שם הלכה ז:
לד כ מיי׳ פי״מ שם הלכה כב:
לה ל מיי׳ שם הלכה כג וע״ש כב״מ:
לו מ מיי׳ שם פרק יד הלכה מ:

שיטה מקובצת

גמרא פיגל בזבח נתפגל השליל [בשליל לא נתפגל הזבח]. (ראש״ג) דרובא דאינשי לא קא אכלי ליה (מ״מ) [מש״ה] הוי ליה כמחשב בדבר שאין דרכו לאכולו כך פ״ה והדין עמו שכך צריך לפרש גבי פיגל במוראה ולא כמו שפי׳ בקונטרס במתני׳ דמש״ה אם פיגל בשליא לא נתפגל הזבח משום דלאו גופיה דזבח הוא:

פיגל באלל נתפגל מוראה. וא״ת הא אלל עצמו לא נתפגל והאוכלו אינו חייב כרת. ור״ל כדפי׳ הקונטרס דהכא איירי באלל של עוף דרכיך שפי וכדנקט מוראה אבל פיגל במוראה לא נתפגל האלל ולא שאר העוף ואפילו בחטאת העוף דאכלי כהני (מוראה) ואיכא אינשי דאכלי לי׳ כדפי׳ גבי שליל, אבל בעולת העוף אפי׳ תהיה המוראה רואיה לאכולו לא פיגל דהא אין בה אכילת אדם ולא אכילת המזבח ולבית הדשן אזלי:

רש״י ד״ה מאי לאו. **נתפגל בשר הפרים דיענש כרת על אכילתו.** אלמא בבשר פרים אע״פ שאינו מפגל מתפגל ע״י מחשבת אימורים והיינו כר׳ אלעזר דאמר פיגל כר׳:

ליקוטי רש״י

אף אני לא אמרתי. שיועיל אלא כשנתקבל בכלי. **מנא ידע.** ר׳ יהודה אם נתקבל בכלי והא מטשא בעלמא הוא דקאמר שאם יטפך דמו וכיון לנתקעי פסיקין אמאי היכי מיתקבי בהכי שמא לא נתקבל [פסחים סה.]. **כהנים** זריזין. שכולם היו בני תורה וחכרים [שבת כ.]. אמרינן בכמה דוכתי דכיון שנכנס לעבודה כידוע שלמדוהו הלכות קדש [ירושלמי קג.]. ולילה לאיתפא לשמא לא קיבלוהו [פסחים שם]. **הייא.** מהכי כמו אשור הייא במסכת שבת (דף קיט.) [ב״ק פד.]. **ובבדין הייא ומשתפכין.** אגב זריזותייהו, שמתחרים לרוץ ולקבל ולזרוק מיד שיעיל מדייהו. **והלא דם התמצית.** של פסחים הרבה מעורב בו ואי נפקי דם של אחד כולו בטל במיעוטו ומה תועיל זריקה שהרי בטל [פסחים שם]. [שם] קדשים] דאיתם לאוין לכפרה כדלמרינן בסוף תמיד נשחט בפסחים (דף סה.) [כריתות ד:]. **דם התמצית.** שלו מוקין ושל קדשים. **באזהרה.** בלאו ולא כרת דכתיב כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא וגו׳ עד כל אוכלו יכרת [פסחים שם]. **רבי יהודה אומר בכרת.** דנפקא ליה מריבויא דכל דם [חולין דף ג:]. **לענין כפרה.** שלימו לאוין לזריקה [פסחים שם]. **יוצאה בו.** לה קיולת שה׳ דמיס הם בפרק דם שחיטה. **אלא רבי יהודה דאמר אין דם מבטל דם.** הלכך לא בטיל הכוא דשיתפיך וכלל פורתא דמעי מייה לאוזבה זריקה היא ומיתכסר ומילתיה דר׳ יהודה בזבחים בפרק כל הזבחים שנתערבו דקתני נמי דם זבחים לא שנתערבו נמיס אם יש בו מלאת דם כשר נתערב בדם בהמת חולין הא הפסול כאילו היה מיס ואם יש בכשר כדי לבטל היה מיס ואם לא פסול ר׳ יהודה אומר אין דם מבטל דם. **תניא.** גרסינן. **דדברים** לומר פוקקין. אם נקב חומת העזרה שהדמים המתערבין מתמה יוצאים בו לחוץ והיו פוקקין אותו בכל ערבי פסחים בשלמא לדידי כדי שלא יצא כל דם הנשפך וכשמילא כוס התערובות נמצא מכולם בתוכו ואם נשפך אחד מהן בלא זריקה נמצא זורק ממנו [שם:]. **[המשך בהשמטות]**